

« прекарамъ часть отъ младостъта си въ
« единъ такавъ вертепъ; защото всѣг-
« дашно-то зрѣніе на естеството, пра-
« ви ни да не усещаме неговъ тѣ добри-
« нѣ и красота. Навикновеніе-то сбеснава
« радостъта на душата. Какво удивително
« смазваніе щеше да ни направи ново-
« то евленіе, ако да бѣхъме го виднали
« сега, както Генрихъ, като сме на
« възраст да го разомѣваме. Боже бла-
« гій! ний отъ сега нататакъ ще сме
« подъ покрыва на снагати, ще слави-
« ме мъдростъта на твое-та благосте
« като гледаме небето и землѣ-тѣ, кои-
« то сѣ дѣло на рѣще-тѣ ти, и сърдця
« та ни ще сѣ пълни съ благоразуміе и
« никоги неще загладатъ тези чувство-
« ванія отъ души-тѣ ни.

Начна и Княгиня-та да говори ч-
мни изреченія и рече: снова, което ис-
пыта Генрихъ, като видѣ н ъ напредъ
небе-то и землѣ-тѣ, можн да ни даде